

Zdeněk Lorenz
DNO DNÍ
soubor básní

/ PF 1988 /

Pražský epitaf

Na dlažbě,
tichounce
holub spí

není to tělíčko prvé
pod mrtvou hlavou
vložený
malinký polštářek krve

musí se střílet
je jich moc
to každý rozumný vidí

co budou dělat ti
rozumní
až bude přebytek lidí?

Výčep

je v tom kouři

jedno světlo
jedna lampa
jedno peklo

čerti opití

bouda pro bytí

Noční píseň psa

vyvyju ze sebe
 ten svůj žal
jsem pes
tak jak jinak
mám říci,

že ten bod
vysoko
nade mnou
je zem

a já žiju
na Měsíci.

Johance I

uši máš
jak ouška hrníčky

a těch planých snů
 pod víčky

že oči nelze otevřít

odmítnout svět
je to snad hřích?

budem si o tom povídat

však ne teď
příště
někdy

snad

Rozvod

nešlo to
skále
se skálou žít

i když dno společné
musela odejít

v prudkém pohybu pryč
maják se boří

zbloudilé lodě jen
střetnou se s ostrovem

se skálou
ve tmě tu
stojící v moři.

Ženy.

jsou ženy
co jsou milovány
a ženy
s kterými se spává

ty první z rodu
vyvolených

ty druhé z koření
co životu chuť dává

Johance II

jak dílo
 slavného malíře
kterého ještě nikdo
 nezná,

žije ve víře
že žije, krásná a něžná

každý večer
bezvýchodně
lehá na postel zpocenou

a jak to dílo
také
zatím
prodává se pod cenou

Londýn

za oknem z mlhy
Holmes
dýmku zhasil
na houslích zpřetrhal
 struny
záhadu života neobjasnil.

A na dně Temže
v tichu
v srdci utopence

umírá láska
co nestála ani za dvě
pence.

Socha

kameni

do tvého těla
ať ťukám,
jak ŤUKÁM
kousíček života
tam není

A hlásek
z nitra poví,
možná že je
kdo ví ?!

Ale jak jsem
stále sám
do kamene zarůstám

V těch snech

ne tím nic a nikoho
neomlouvám
ani já se omluvit
nemohu
když šlápnu starému
psovi
na nohu

chuchvalcovitému

s dečkami psími
co čistí ulici
chlupy chuchvalcovitými

ale, třeba

někdo mohl vědět, že on
třeba někoho nemá
a v rezavých perech
starého otcova čalounictví
sedí na tkaných potazích
a přemýšlí o světě
o vrazích
kteří....
a o dívkách, které...
a o starém Židovi
z rohu nákýštráse, který
zase nevrátil drobné
(v duchu mu slíbil plyn)

a svět byl skorocelý
jeho

zatím v těch snech

i dívky všechny
patřily jen jemu
(a většina vrahů)
zatím v těch snech

a Židé
samozřejmě, všichni
zplynování
seděl
prst v nose
pod kterým, zatím v těch...
ani stopa po knírku
a s otáčivým pohybem říkal

VŠEM UKÁŽU

ukážu, ukážu, všem, všem, všem
než otcův hlas zavolal:

Dolfi, do krámu !!!

Cizinec

Šnek po světě
se prošel.

Teď zpátky
v domeček se dere.

Však ulita je
za ta léta malá
už šneka nepobere

a šnek chce domů.

Nemá kam.
Umře bez střechy

nahý

sám.

Socha II

uprostřed parku
nahá

hlava patří ptákům

tělo mužským zrakům

z oka slza satéká
cestička v prachu

i v noci sama

stojí a čeká

beze strachu

Láska

od sebe nejdál jsme
a sami
když jsme spolu

však jak se
vzdálenost zvyšuje
rtuť naší lásky
šplhá nahoru

TO MUSÍŠ ZEMŘÍT
aby tvoje rysy
byly mi známé
a ne jenom čísi ??

Vzpomínka

vystřihnu koníčka

nůžkami
z papíru

jak jsem to dělával
před mnoha roky

bude mi
kouzelným
kobercem vezírů
zpátky mě odnese

měkkými skoky

Muž

muž se rozloučí
s kuchyní
plnou nádobí a nádob

se šmouhou
ano, od svíce, pamatuji
tenkrát

muž se rozloučí
s otiskem nohy
v koberci, s otiskem
na zrcadle, ano
od rtěnky, pamatuji
tenkrát...

muž jde
levé rameno výš
jakoby nesl křídla

zastaví se uprostřed
hladí zábradlí mostu
jako něčí vlasy
/pamatuji...tenkrát/
pokrčí rameny

to nasazuje křídla
a skočí

špatné výpočty
padá dolů
místo aby stoupal.

Vzpomínky.

tak jí v sobě zabíjejí

odešla jsi
TUMÁŠ !!!

a zabíjejí sebe.

Za tu samotu

tumáš !!!
a za to noční vaření
ještě jednu - NA !

Za tu díru na punčoše
a za tu druhou
v duši
díru děravou

a také za to
že už nezvládají víc
než být stále pod parou

když jsou muži sami

Slzy sv. Vavřince

blikavá hvězda
co jich je TAM samo
s pevným určeným místem

ještě zatím váhá
mezi společnostmi a ohněm
vždyť
jak jinak se dostat
k druhé hvězdě
než padnout

pro přání těch dvou
dole
srostlých v místě úst

[/dodatek*/](#)

Světlonoš

Chci se jen zeptat
kdo z vás
mne slyšel,
když jsem po kapsách
do tmy, nosil světlo?

A ten zdroj, základna
z které jsem vyšel,
bylo to nebe?
bylo to peklo?

Snad se ty světelné
kořínky uchytí...
čekám tu

připraven,
k pochvale, k zabití...

sbírka "Dno dní"

*/*pozn.: psáno tužkou, nezařazeno - v mém exempláři schází/*